

DOPISY PETROVI

Josef Knoflíček

Úvod

Proč tato kniha? Když jsme začínali jako sboroví důstojníci, neměli jsme mnoho zkušeností s vedením jiných lidí. Také jsme neměli kam zajít. Byli jsme hozeni do vody, abychom se naučili plavat. Nejspíše jsme udělali dost chyb, kterým jsme se mohli vyhnout, kdyby nám někdo předal své zkušenosti. Nejenom předal zkušenosti, ale dokázal je popsat a vyvodit z nich nějaká doporučení. Díky našemu Zachránci, Ježíši Kristu, který nás mnohokrát ochránil a napravoval naše chyby, jsme mohli toto období projít bez úhony a nevyhořet. Před několika dny, při rozhovoru s Tomášem Korčákem, jsem od něho dostal otázku, které byla více výzvou než otázkou: „Proč nenapišeš něco o učednictví?“ Přemýšlel jsem o tom a předložil jsem to před Pána. Nakonec jsem se rozhodl spojit obojí, protože obě témata spolu velmi úzce souvisí.

Každý začínající služebník, každý začínající vedoucí sboru, každý začínající vedoucí v organizaci se potýká sám se sebou jako autoritou a neví, jak v autoritě chodit, jak ji uchopit a používat. Snad tato kniha dokáže aspoň trochu odkrýt pohled na chození a službu v autoritě a pomůže někomu správně uchopit své postavení vedoucího. Ať je to vedoucí sboru, organizace, skupinky, chval, nebo pracovního týmu. Nedílnou součástí poznávání a chození v autoritě je i projít procesem učedníka a posléze také vytvářet prostředí pro činění učedníků na tom místě, kam mne Bůh v autoritě staví.

Modlím se za to, abys v ní našel odpovědi na otázky, které s tím souvisí, možná to jsou otázky, nad kterými jsi již přemýšlel a možná tě ani nikdy nenapadly a budeš si je klást poprvé.

Dělám to formou dopisů svému mladšímu bratru v Kristu, ve kterých odpovídám na jeho dotazy a reaguji na jeho situaci. Jméno jsem si vybral náhodně a místo Petra si můžeš dosadit jméno své.

Přeji ti, aby tvá služba byla vždy světlem, přinášela ovoce a dělala radost Pánu.

PRVNÍ DOPIS

Milý Petře,
můj bratře v Kristu a příteli. Děkuji ti, že jsi na mne nezapomněl. Velmi mne potěšila tvá rostoucí víra v Ježíše Krista a to jak se snažíš následovat ho ve všem, o čem hovoří v Písmu. Raduji se z toho, že tě oslovila slova našeho Pána, že máme jít do celého světa a činit učedníky. Je vidět, že ses vydal správným směrem, když cítíš touhu se také stát nejdříve něčím učedníkem. Jsem však trochu smutný z toho, jak píšeš, že se ve vašem společenství o učednictví moc nemluví a tak nevíš, jak se jím stát. Dovol tvému staršímu bratru v Kristu a příteli, aby ti teď dal několik rad.

Když jsem uvěřil, měl jsem blízko sebe věřícího kamaráda. Protože jsem měl stále mnoho problémů, tak jsem mu musel asi často lézt na nervy, jak jsem stále hledal pomoc u něho. Dodnes jsem mu vděčný za to, že vedl mé první kroky a především vděčný Bohu, že ho použil pro mé obrácení. To jsem však pochopil později, tedy že to nebyla zásluha člověka, ale Boží milost se mnou. V té době jsem to však nebyl schopný vidět a spoléhal jsem se více na člověka.

Přestože mi hodně pomohl, jeho charakter byl v některých oblastech velmi slabý až záporný. Proto jsem se nemohl vedle něho příliš posunout. Často to, co říkal, pak nežil. A já to dělal jako on. Někdy jsme příliš připoutáni k těm, skrze které jsme uvěřili. Oni však nemusí být těmi, jejichž učedníky

se máme stát. Mohou, ale nemusí. Bůh má pro nás připravené ty, kteří nás mají vést učednickým procesem.

Jak tedy, Petře, můžeš získat někoho, kdo tě povede, od koho se budeš učit. Písmo téměř všude ukazuje na to, že učedníky si vybírali „učitelé“. Možíš Jozua, Eliáš Elišu, Ježíš apoštoly, apoštolové své učedníky. Jak tedy najít svého učitele, když v tvém společenství není učednictví vyučováno?

Řekni Pánu, že se toužíš stát učedníkem a požádej ho, aby ti poslal toho pro tebe nejvhodnějšího. Mluv ve společenství o tom, že hledáš bratra, který by se ti mohl věnovat a učit tě všemu, co se naučil již on.

Nesnaž se si sám někoho vybrat a tlačit na něj, aby se tě ujal. Nech to Duchu svatému. Nakonec on si musí vybrat tebe a musí to vědět z Ducha svatého. Žádáš o to Pána, tak mu důvěřuj a nesnaž se mu v tom pomáhat. Zkazil bys to. V těžkých chvílích, bys neměl jistotu, že on je ten pravý od Pána. A těžké chvíle v učednictví přichází. Tvůj učitel bude pro tebe přinášet mnohé oběti, proto i on musí mít jistotu z Ducha svatého.

Může se stát, že ti nabídne vedení několik bratrů najednou. Pozoruj je. Především si všímej toho, zda to, co učí a říkají, také žijí. Těch, co to žijí, se drž. Pokud je mezi těmi, kdo tě osloví někdo, koho ti ukázal Duch svatý, modli se s ním, abyste měli

jistotu. Pokud se shodnete, podříd' se pod něj, přijmi ho jako svou autoritu. Řekni mu to. Věř, že Bůh tě vloží do jeho srdce. Pokud je od Pána, pak bude s tebou v dobrém i zlém. Nebudeš ani vědět, kolik bojů za tebe vybojuje a kolik modliteb za tebe bude volat. Proto se mu neboj podřídít.

Může se stát, že tě nikdo neosloví. To neznamená, že Bůh o tobě neví a nemá nikoho připraveného. Má. Jen není ten správný čas. V takovém případě se porozhlédni po společenství a najdi si bratra, který nejen slouží, ale především, že skutečně žije svatě. Nejen ve sboru, ale i mimo něj, doma, v práci, na ulici. Chytni se ho „za opasek“ a snaž se být vedle něho. Pomáhej mu. Když uvidíš, že potřebuje s něčím pomoc, nabídni se mu, nebo to udělej. Snaž se být co nejvíce s ním. Jednak se budeš učit, tím co uvidíš, jednak přijde čas, kdy on sám ti nabídne, že tě povede. I apoštolové prvně chodili s ostatními s Ježíšem, než si je vybral za učedníky.

Všechno má u Boha svůj čas.

Petře, také bys měl vědět, že učednictví není jenom o učení se technik, pravidel a podobných věcí. Možná se naučíš mnoho praktických věcí pro službu, ale jde především o to, abys uviděl, jak funguje vztah s Pánem. Jaký má učitel vztah s Duchem svatým, jak řeší v Duchu svatém konfliktní situace, jak žije doma v rodině, jak ve víře slouží apod. Učedník se především učí budovat

osobní vztah s Bohem, učí se ho prohlubovat. Ve víře odrážet duchovní útoky a vítězit v duchovních bitvách. Učí se posilování Bohem ve víře. Učí se od svého učitele nechat se vyučit Kristem a to především v používání lásky. Učí se učit od Krista. Učí se pevně stát a obstát i v těžkých chvílích. Zachovat si víru a důvěřovat Ježíši. Chodit a jednat v Duchu svatém, udržovat jeho oheň v sobě. To vše má na mysli apoštol Pavel, když píše: „...dělejte to, co vidíte u mne...“ Vždy se dokážeš lépe přiučit, když máš před sebou vzor. Pokud tvůj učitel přidá k tomu všemu otcovskou náklonnost, není co dodat.

Také si pamatuj, že tvůj učitel je jenom člověk a dělá také chyby. Není dokonalým. Přesto ho nekritizuj, ale važ si ho i přes tyto chyby. Prošel cesty a vybojoval boje, které tě teprve čekají. Možná přijde čas, kdy ti o nich řekne sám. Pokud vidíš svého učitele dělat věci jinak, než bys je dělal ty, zapamatuj si to, abys, až se dostaneš do stejné situace, neopakoval jeho chyby. Nekritizuj, ale uč se z nich. I on má svého učitele, ale teď ty jsi učedníkem (žákem) u něho. Pamatuj, že je mezi vámi dohoda a tak ji zůstaň věrným.

Je zvykem a to i mezi křesťany vše kritizovat. Zvláště na vedoucích, kteří nás vedou. Chováme se jako děti v pubertě. Často, až dospějeme, zjistíme, že naši rodiče v té době, kdy jsme je kritizovali, dělali to nejlepší, co mohli a uměli. Pak jen opakujeme v bleděmodrém jejich jednání. A naše

děti nás také začnou kritizovat. Tak to občas může fungovat i v pohledu učedníka na učitele. Pokud tento "špatný zvyk" chceš zastavit, pak prostě přestaň kritizovat svého učitele, ale naopak se za něj modli a žehnej mu. Dělá, Petře, to nejlepší, co umí a co může dělat, i když to teď vidíš jinak. To, co zaseješ, se ti vrátí, až ty budeš mít učedníka. I ty budeš dělat chyby a dělat věci jinak, než by je dělal tvůj učedník. Buď ti vyrostou kritika, nebo úcta a respekt.

I učedníci Ježíše Krista na sebe žárlili, dokonce se považovali za lepší než ti druzí a chtěli si zajistit v jeho království místa vedle něho. Možná, když o tom čteš v Písmu, tak nad tím kroutiš hlavou, jak je to možné. Věř, že je to možné i dnes, pokud tvůj učitel, bude mít více učedníků. Proto zkoumej své srdce, jestli nežárlí na tvoje kolegy učedníky. Jestli si nemyslí, že s nimi učitel tráví více času, než s tebou, že jim dává víc a bere je na akce, na které nebere tebe Pokud žárlíme, musíme s tím jednat. Jít před Pána, vyznat to jako hřích a volat o změnu myšlení, postoje a srdce. Pokud tvá žárlivost zůstane, začne rozbíjet vztah mezi tebou a dalšími učedníky. Nakonec ho rozbije a to bude mít vliv na další vývoj společenství v budoucnosti. Zaneš do něho něco, co bude bránit jeho jednotě.

Většinou učedníků se stane, že začnou žárlit, pokud jich má učitel více. To, co v takovém případě mimo vyznání pomáhá, je začít děkovat, za učitele, ale i ostatní učedníky, modlit se pravidelně za ně a

žehnat jim. Hlavně s tím začít vždy, když budeš cítit, že začínáš žárlit. Po několika minutách takových modliteb se stane, že je začneš milovat. Nemodli se způsobem, že si budeš na ně Bohu stěžovat, nebo mu vykládat jaká jsi chudinka. Mohu ti ze zkušenosti říct, že je to ztracený čas, naopak se ti situace zhorší, protože se ještě více začneš litovat a ještě více budeš žárlit.

Asi jsem se ti, Petře, nezmínil, proč se tak raduji z toho, že ses rozhodl stát něčím uředníkem. Proč vlastně je uřednictví, tak důležité. Apoštol Jan psal o tom, že nemůžeme milovat toho, koho nevidíme, když nejsme schopni milovat toho, koho vidíme. Že nemůžeme milovat Boha, kterého nevidíme, když nejsme schopni milovat bratra, kterého vidíme. Kdo nemiluje bratra, nemiluje Boha. Tak je to i s poslušností, pokorou a láskou vůči druhým. Náš Pán pak říká, že kdo ho miluje, bude zachovávat jeho slovo a plnit je. Kde jinde si mohu trénovat lásku (poslušnost - zachovávání slova, sebeovládání, mírnost, věrnost, trpělivost, laskavost, dobrotu, trpělivost) než mezi námi. Boží církve se skládá z jeho dětí, které jsou na cestě do Božího království. Každý je na různé úrovni té cesty. Jinými slovy, na jiné úrovni chápání a uplatňování lásky, spravedlnosti, práva, milosrdenství a milosti. Ti, kteří jsou dál, by měli mít trpělivost s těmi, kteří tak daleko nejsou. Měli by být pro ně pomocí. Měli by jim, protože jsou již silnější, nabídnou pomocnou ruku a pomoc jim projít mnohými zkouškami, aby i oni byli posilněni a

zdravě dorůstali do plnosti Krista. Pokud se to v církvi neděje, hrozí, že mnozí pro svou slabost odpadnou, jiní pro svou sílu příliš předbíhají a ty slabé nechávají daleko za sebou, kde se mohou stát snadnou kořistí pro vlky. Ti slabší se pro různá chápání Božích věcí mohou hádat a dělat rozbroje, ti kteří si myslí, že jsou silnější, se pak mohou, nadýmat. Bůh to udělal tak, abychom rostli společně. Přestože mluví ke každému zvlášť, také k nám mluví (a někdy hodně) skrze naše bratry. Pokud se navzájem netříbíme, nerosteme. Učednictví patří do tohoto trénování a třibení. Jak můžeš říct, že jsi pokorný před Bohem, kterého nevidíš, když nejsi pokorný před bratrem-učitelem, kterého vidíš? Jak můžeš říct, že jsi poslušný Bohu, když nejsi schopen přijmout rady svého učitele, kterého vidíš a tak dále. Snad jsi pochopil, o čem ti teď, Petře, píšu. Na tom, jak jsem schopen se nechat vést svým učitelem jako učedník, se nejen učím, ale i prokazuji, že jsem ochoten se nechat vést i Bohem, kterého nevidím. A samozřejmě se učím i službě a všemu ostatnímu, protože mám před sebou vzor. Mnohdy, když tento živý a bratrský vzor před sebou nemáme, si vysvětlujeme slova našeho Pána jednou tak a jindy opačně, tak jak nám - naší duši a tělu se to zrovna hodí. Proto je důležité, abys věděl, že tvůj učitel je od Pána, že ti ho Pána dal, aby tě také i skrze něho po nějakou dobu vedl a učil tě. Proto je tak důležité si sním vytvořit dohodu (stačí ústní), která ve chvílích, kdy se budeš chtít na učednický proces vykašlat a utéct z něho, ti to připomene.

Má radost je také z toho, že tvá touhou po učednictví ukazuje na to, že slyšíš Boží hlas, který tě povolává, abys chodil po cestách, které ti připravil. Raduji se z toho, že jsi tento hlas poslechl a vyšel na tyto Bohem připravené cesty. Přeji ti, abys našel, nebo spíše aby ti Pán přivedl tvého učitele pro další období tvého duchovního i osobního růstu. Modlím se za to, aby to byl nejen skvělý učitel, ale především Boží muž s otcovským srdcem.

Věřím, že z tebe vyrostе muž podle Božího srdce, který bude Boha znát, milovat po celý svůj život.

S láskou Kristovou
Josef

DRUHÝ DOPIS

Milý Petře, děkuji za tvůj dopis. Občas se i ke mně donesou zprávy o tvé víře a věrnosti, kterou prokazuješ v životě i službě. O to více mne těší, že se také modlíš za učedníka. Za to, aby ti Bůh nějakého poslal do cesty. Někoho, koho povedeš tak, jak jsi sám veden druhým. Ano, i to patří k učednictví. Nechat se vyučovat, vést a zároveň vést a učit někoho dalšího. To je to, co je v církvi potřeba. Když si představíš takový řetězec učedníků od shora dolů, od starších v církvi, přes zkušené k těm méně zkušeným až po ty, kteří jsou na začátku své cesty s Kristem. Představ si to, pak zjistíš, že tímto způsobem by bylo postaráno o každého, kdo je ve společenství a každý by měl svého učedníka a byl někomu učitelem. Věřím, že to měl Ježíš na mysli, když říkal, že máme činit učedníky a učit je všemu, co nás naučil (v našem křesťanském životě, skrze své učitele a skrze jeho přímé vedení Duchem svatým). Dovol mi tu smělost, ale představ si, že by každý měl dva učedníky, ať již ve stejnou chvíli, nebo během života. A oni měli také za svůj život dva učedníky. A tak dál. Namaluj si to. Ano, Petře, teď hned. Namaluj si to tak, jak by to pokračovalo dál a dál.

Vznikne ti z toho trojúhelník, nekonečný trojúhelník. Tak jak to máš namalované špičkou nahoru, tak většinou vedou druhé lidé ve světě, jeden je na samém vrcholu, něco naučí několik lidí pod sebou, ti pak další, a další, ale všichni "makají", nebo slouží na toho jednoho nad sebou. Říká se

tomu pyramida. Asi ti to připomnělo takové společnosti, které podobně pracují (hlavně v distribuci zboží - často tak fungují podvodné společnosti). Dábel udělal to, co dělá vždycky. Ukradl Boží věc a převrátil ji pro sebe a podle jeho zvráceného myšlení. A tady to platí dvojnásob. Když si tu pyramidu obrátíš špičkou dolů (prosím, obrať si ten papír, na který sis to namaloval), pak uvidíš Boží způsob. Na samém spodku je Kristus, který slouží všem a všechny nese, ale trojúhelník roste skrze učedníky a další učedníky. Každý z nich nese a podpírá další dva, ale všichni jsme podpírání a je nám slouženo Kristem. On je ten úplně ve spodu. Možná ti to právě připomene jeho slova o tom, že ten, který chce být první, musí být posledním. Musí být tím dole, který nese a slouží a ne tím, který si nechá sloužit.

A tam někde v tom trojúhelníku jsi i ty, jako jeden z učedníků, ale také jako ten, který se věnuje jiným dvěma.

Teď si představ, že bychom každý měli ve svém životě více učedníků než dva. Pravdou je, a nebuď z toho překvapený, že je také hodně těch, kteří nikdy neměli žádného učedníka. Ne proto, že by nemohli, ale pro to, že se nikdy nedostali ze svého sobectví. Jejich část v pyramidě končí u nich a nepokračuje dál. Je mi jich líto, protože je to jako s lidským rodem. Pokud nemáš děti, tvůj rod vymírá. Tak je to i s nimi. Především přichází o odměnu. Ta se zastavila tam, kde se zastavili i oni. Vždyť Boží království je o lidech, o velkém množství lidí, kteří jsou navzájem propojeni, i když se třeba nikdy

v životě neviděli. Je to trojúhelník, který nese a slouží mu náš Pán. Oni mu pak všichni vzdávají úctu a chválu. Mít učedníky, je rozdělit se o svůj život s druhými. Vydat sebe pro druhé, aby oni mohli růst a přinášet ovoce. A to je to, co tě čeká, když se modlíš, aby ti Pán ukázal tvého učedníka, nebo učedníky. To je tvé ovoce.

Vím, že o tom hovoříš i se svým učitelem a tak si dovolím jen jednu poznámku k tomu, jak si vybrat učedníka, nebo učedníky. Postřeh z mé vlastní služby.

Než si náš Pán vybral svých dvanáct učedníků, trávil noc v modlitbách. Pak se k nim vrátil a povolal je k tomu, aby chodili s ním. Nejen chodili, ale učili se od něho.

Představ si, že by to nebyli ti správní. Tři roky by s nimi chodil, věnoval jim tady svůj čas a pak by z toho nic nebylo. Prostě oni by neposlechli, nepokračovali, nenechali se vést Duchem svatým. Celý ten čas, energie, vše by bylo promarněné. Našemu Pánu se to nemohlo stát, protože on ví všechno. Tobě se to však stát může, pokud si učedníka vybereš sám bez modliteb, bez ujištění od Pána, že on ti ho posílá a svěruje. Může se ti to stát například z lítosti nad někým, kdo potřebuje pomoc, kdo vypadá tak, že potřebuje, aby se ho někdo ujal. Takovému člověku se věnuješ, trávíš s ním čas, dáváš vše a po roce, dvou ten člověk odejde nejen od tebe, z církve, ale i od Pána a vrátí se do světa.

Je to těžké a může to natolik zranit, že se již nechceš někomu dalšímu věnovat. Stává se to tehdy, když si se věnoval někomu, koho ti Bůh neposlal. Měli bychom si z toho vzít ponaučení, požádat o dopuštění a příště čekat na to, koho nám Bůh ukáže. Musíš se naučit rozlišovat, kdy se někdo má stát tvým učedníkem a kdy jen potřebuje člověk pastorační vedení, nebo jen útěchu, společnost druhého, nebo sociální pomoc. Ale vím, že ty toto cítění máš.

Pokud si se za to modlil a věděl si, že ten učedník je poslaný Pánem a přesto odešel, netrap se tím. Ty jsi udělal vše, co ti Bůh řekl, že dělat máš a to je důležité. Bolí to sice za toho člověka, ale není to tvoje odpovědnost. Bůh ví, proč ti ho poslal a jednou se to dovíš.

Ďábel se ti však často bude snažit podstrčit nepravé lidi, kteří tě mají odvést od těch pravých, aby ti ukradl drahocenný čas a především ti vedení a péči o učedníky znechutil. Abys to výběrem nepravých učedníků a zklamáním z nich zabalil a stáhl se z vedení druhých. Proto potřebuješ skutečně věnovat výběru čas, dokud nebudeš vědět z Ducha svatého, že tento je ten pravý. Nejde jen o nebezpečí, že ti bude podstrčen ten nepravý, ale Bůh přesně ví, kdo ke komu „pasuje“. Možná někdo může toužit být učedníkem, ale má jím být u někoho jiného, který mu bude lépe rozumět, ke kterému se bude lépe hodit. On to ještě nemusí umět rozeznat, to je tvoje odpovědnost. Ty jsi ten, který si vybírá

učedníka, ne učedník tebe. Konečné rozhodnutí je vždy na tobě. Ty investuješ do druhého. Ty vkládáš a dáváš vše pro druhého. Je to tvoje odpovědnost.

Je těžké na první pohled poznat toho pravého.

Vypros si proto u Pána ujištění, jinak se budeš několik let trápit a možná to pak vzdáš. Je to základ, na kterém bude stát váš další vztah a nejen vztah. Jde o nepromarněný čas. Jde o ovoce, které máš nést a také, které má nést tvůj učedník.

Petře, jednou z velkých chyb, které jsem se dopouštěl, bylo myslet si, že dokážu někoho změnit. Ať již vyučováním, předáváním zkušeností, nebo jinak. Škoda, že teprve později jsem pochopil, že to tak není a nikdy nebude. Člověk se změní, jen když on sám chce. Proto je důležité více učedníka motivovat, než ho „na tvrdo“ stále učit a tlačít na změny. Spíše ho pak odradíš, nebo je ještě něco horšího, místo učedníka Ježíše Krista, vychováš pokrytce, nebo ho dostaneš pod zákon a pod náboženského ducha. Něčeho takového se varuj. Je dost sourozenců v církvi, kteří tak byli vyučeni, tak vyučují druhé a plní sbory náboženským duchem a pokrytectvím. I mně se to stalo a velmi jsem toho litoval. Divil jsem se, co roste z některých lidí, kterým jsem se věnoval, než jsem pochopil, že oni se jen snažili o to se mi zavděčit, nebo dělat to, co si myslí, že od nich očekávám. V jejich srdcích to však nebylo. To není proměna, to je „překabácení“. Změna kabátu, ale uvnitř je to stejné. Byla to moje

vina, protože jsem je nemotivoval, ale snažil se je změnit, když oni po té změně ještě netoužili. Vše má svůj čas a někdy i v učednickém procesu musíme čekat.

Nedělej stejnou chybu jako já. Takové vedení druhých opouštěj.

Zjistil jsem, že nejvíce předám tím, když si jen tak u kávy s lidmi povídám. Oni vidí, že jsem byl tam, kde jsou teď oni, že jsem měl stejné problémy a těžkosti jako oni a také jsem si nevěděl často rady. Ale změnilo se to. Změnilo se mi myšlení, na mnoho věcí a to mne posouvalo dál. Vyprávím jim, jak to probíhalo, co se mnou Duch svatý dělal, jak jednal. Pak na nich vidím touhu po změnách. Pokud přichází tato touha, začne přinášet proměnu.

Proto je učednictví o tom, že ti učedník vidí „do talíře“. Nemůžeš předat něco, co sám nemáš, nemůžeš hovořit a především ti nikdo neuvěří, pokud nehovoříš o tom, co jsi sám prožil, čím jsi sám prošel.

Učednictví je jako lezení po skalách. Instruktor může dostat svého žáka pouze tak vysoko, jak sám předem vylezl. Tak vysoko a takovou cestou, kterou sám předtím po té skále lezl. Přitom svého svěřence stále jistí.

Učednictví není o teoriích. Nebudeš svému žákovi předávat teorii a teologii, ale život. Tvůj život

s Pánem, tvůj život vedený Duchem svatým i s tvými vítězstvími a prohrami, radostmi a slzami.

Měl bys, Petře, také vědět, jak důležité je si uvědomit, že svého učedníka nebudeš tvárnit do podoby Petra, ale do podoby Ježíše Krista a nebudeš to dělat ty, ale Duch svatý, který bude pracovat jednak přímo v tvém učedníku a jednak skrze tebe.

Někdy si myslíme, že dostáváme poznání jen my a ne naši učedníci. Bůh však pracuje v nás obou. Proto potřebuješ naslouchat svému učedníku, abys zjistil, jak k němu Bůh mluví. Ne mu jenom předával slova, která řekl Bůh tobě. Bůh má s tvým učedníkem svůj plán. Bůh s ním žije jeho život a ne tvůj. Bůh ho připravuje pro jeho cesty a ne pro tvoje cesty. Petře pokud budeš chtít svého učedníka skutečně posunout, budeš muset v učednickém procesu pochopit důležitost osobního příkladu v životě s Kristem, v životě v Duchu svatém a to ve všech oblastech života s Bohem. Jednou z těch důležitých oblastí je pomoc učedníku uchopit jeho vizi od Boha a pomoc mu objevit a rozvinout jeho dary, které od Boha dostal, aby tuto vizi mohl naplnit. Vidiš, JEHO vizi a JEHO dary. Ne ty tvé. Jak to můžeš udělat? Je to jednoduché, když máš vizi ty sám. Když ty sám znáš své dary a schopnosti. Když je používáš pro naplnění snu, který jsi dostal od Boha. Máš vizi? Znáš svá obdarování? Jdeš cílevědomě za naplněním té vize? Protože tě znám, věřím, že ano.

Pak to bude lehké. Jednoduše s ním budeš mluvit o tom, jak tys přijal sen od Boha. Jak ses ty sám ujistil o tom, že ta vize je od Boha a že je pro tebe. Diskutovat s ním o tom, jak tys objevil, jaké máš dary a v čem jsi nejlepší. O tom jak jdeš za tím, co ti Bůh dal, abys udělal a kam došel. Prostě jen s ním vyprávěj a diskutuj. Vyprávěj, jak tě Duch svatý vedl a jak jsi rozpoznával jeho vedení. Přitom však měj stále na mysli, že tvůj učedník je originál a bude s ním Bůh jednat také jako s originálem. To ti nemusí zabránit s ním trénovat naslouchání Duchu svatému a používání darů. Vše pak s ním dělej ve svobodě, aby se mohly skutečně projevit dary jeho specifickým projevem, kterým skrze něho chce Duch svatý sloužit.

Znovu ti připomínám a stále budu (pokud k tomu budu mít příležitost), že tam kde je Duch svatý, je svoboda. Budu ti to připomínat tak, jako ti připomínám, že máš mluvit i o svých selháních. Selhání přichází a budou přicházet. Nikdo se jim nevyhne. Jde o to, čím se pro nás stávají. Mohou nás zastavit, nebo nám pomoci. Pomáhají jen tehdy, pokud si selhání dokážeme rozebrat a pochopit příčinu. To znamená zhodnotit situaci a vyvodit z toho řešení pro příště. Pak platí, že se chybami učíme, ale pokud to neděláme, pak nás chyby vedou k dalším chybám. Když hovoříš o svých selháních, pak vytváříš prostor důvěry mezi tebou a tvým učedníkem. On pak přestane před tebou skrývat ta svá selhání a můžete je společně rozebrat a tak se navzájem posilovat v růstu.

Každý můj učedník se pro mne stal obrovským přínosem a pomohl mi pochopit a naučit se mnoho věcí, které jsem do té doby neznal. Jako učitel budeš vztahem se svým učedníkem sám vyučován Bohem a veden k hlubšímu poznání Boží lásky.

Americký spisovatel dětských knih v jednom z příběhů napsal: „V botách máš své nohy, v hlavě svůj mozek. Můžeš jít, kam chceš, tak nebuď mezek“. (Seusse)

Tvým úkolem učitele je ukázat svému učedníku, jak se v jeho botách chodí a jak se používá mozek Božím způsobem a k Božím účelům. Pomoc mu a motivovat ho, aby vyšel na cesty, které pro něho připravil Bůh a po kterých ho povede Duch svatý

TŘETÍ DOPIS

Milý Petře, i když jsme se několik let neviděli, neznamená to, že jsem z dálky nesledoval tvůj růst a tvou proměnu ve skutečného služebníka.

Slyšel jsem o tvých starostech a zkouškách, kterými si procházel a v duchu jsem byl v nich s tebou. Těšilo mne, když jsem slyšel, že jimi vítězně procházíš. Jak píše apoštol Pavel, každý bratr a sestra všude na světě prochází podobnými zkouškami. Buďme Bohu za ně vděční a především za to, že nám nedá zkoušku nad naše síly, ale se zkouškou dává i východisko a především za to, že je v nich s námi. Vidím, že jsi z nich vyšel milosrdnější, ušlechtilější a bohatší v poznávání hloubky Kristovy lásky.

Vrátím se však k tvým obavám. Jak jsem pochopil, trápí tě, že nevíš, jak se rozhodnout, Na jednu stranu cítíš, že máš odejít z učednictví a opustit svého učitele i se svými učedníky, které jsi mezitím získal, ale máš obavu, jestli je to správné a především si nevíš rady s tím, jak to udělat, abys nikoho nezranil a neztratil nikoho ze svých učedníků. Pokud učedník roste a roste v milosti Boží, pak se stává, že začíná přerůstat svého lidského učitele, který mu může dát čím dál tím míň. Pak přichází právě tato fáze, ve které se nacházíš.

Jsou různí učitelé horolezectví. Někteří mají zkušenosti jen se skalami v Čechách, jiní v Tatrách a další mají zkušenosti z Alp, And, nebo dokonce z Himalájí. Všichni z nich tě mohou naučit základům

horolezectví. Ne však všichni ti mohou pomoci zdolávat hory v Himalájích. Jak již sám víš, své učedníky můžeš naučit pouze tomu, čím jsi prošel sám. Pokud jsi prošel jen skalami v Čechách a umělými stěnami, pak nemůžeš nikoho dobře vést po Himalájích, protože jsi tam nikdy nebyl a neprožil jsi to. Proto se stává, že učedník začne přerůstat svého učitele. Ví, že musí zdolat štíty v Alpách, tak hledá toho, kdo by ho to mohl naučit. Hledá dalšího učitele, další vedení, které ho povede výše, nebo v případech křesťanů do větší blízkosti, hloubky a poznání Božího ducha, ale také při vycházení a scházení ve vedení ostatních. Je to naprosto přirozené.

Jsou učitelé, kteří rostou se svými učedníky. Vždy sami vylezou kousek nahoru a pak tam přivedou učedníka. Tak oba stále rostou. Nejsou však všichni takoví. A to je dobře.

Je jiné vedení a myšlení při výstupu na osmitisícovky a jiné při umělé stěně. Pro učitele, který se pohybuje v Himalájích, je někdy těžké někoho začít učit, jak se slézají umělé stěny, nebo úplným začátkům horolezectví. Oni již jinak přemýšlí. Přemýšlí v jiných rozměrech a potřebách. Naopak jsou učitelé, kteří jsou skvělí v tom, jak předat základy. Jak s učedníky začít první kroky víry. Jak vejít a začít chodit v těch Božích botách. Bez těchto učitelů by neměli své učedníky ti, kteří slézají Himaláje. Tito učitelé učedníkům předají první rady, pomohou jim vykopat pevné základy, na kterých pak mohou stavět jiní. Jsou velmi důležití,

protože stojí na samém začátku. Často však nejsou vidět, na rozdíl od těch, kteří učí slézat Himaláje.

Bůh, dal každému z nás místo, kam patří a kde je nejvíce platný pro růst jeho království. Není důležitější služba. Je pouze sužba pro Pána, kterou nám on sám svěřil. Každá služba pro něj je důležitá, pokud ovšem nás do ní staví on sám.

Vím, Petře, že ve svém srdci víš z Ducha svatého, co máš dělat. Tvá obava je však oprávněná. Jako skutečný učedník nechceš zranit svého učitele, že ho opustíš a půjdeš jinam a najdeš si jiného učitele. Přesto potřebuješ tuto změnu uskutečnit.

Také věřím, že i tvůj učitel to ví.

Pokud se vydáme na učednickou cestu, jako učedníci a učitelé, nebudeme mít v životě jen jednoho učedníka. Někdy se někoho ujmeme s tím, že to bude on, kdo po nás převezme naši službu. Nejen převezme, ale také v ní bude pokračovat přesně podle našich představ. Prostě bude naší prodlouženou rukou. V Božím vedení to tak nefunguje. Většinou jsme pak zklamaní z toho, že učedník odejde jinam, nebo když službu po nás přebere, ale nepokračuje v ní tak, jak bychom pokračovali my. To se může stát, když se upnu na jednoho učedníka a předem si udělám představu, koho z něho vychovám. Tak jak jsem ti již dříve napsal, neděláme kopie sebe, ale toužíme, aby se naši učedníci více a více podobali Kristu a sloužili mu a ne nám. Vychovávám je pro Boží království a je na Duchu svatém, kam je povede. Někdo zůstane

a převezme službu (ale to nemohou všichni), ale pro většinu má Pán připravenou jejich vlastní cestu. Toto oddělení čeká i na tebe, jako učitele. Tak jako dnes víš, že se máš odpoutat a jít, tak to budou jednou vědět i tví učedníci. Pak bude tvým úkolem jim pomoci, aby to odpoutání bylo v pravý čas a především v pokoji a požehnání.

Někdy je to ze dne na den, jindy to může být delší a pomalejší proces. Ať tě čeká jedno, nebo druhé, mluv o tom s učitelem, mluv o svém snu od Boha, modli se s ním za toto oddělení se. Když do toho budete zapojeni oba, nebude to bolestné, ale radostné očekávání nových věcí. I tak to bude vždy pro učitele těžké. Je to stejné, jako když děti odchází z domu. Je potřeba je ve správný čas pustit a někdy i popostrčit, ale vždy se to silně dotýká učitelova srdce.

Proto si pamatuj, že on nikdy nezapomene na tebe a bude z dálky sledovat tvůj život. Bude ti na dálku žehnat. Budeš mít u něho vždy otevřenou náruč, když budeš na další cestě potřebovat potěšit. Bude čekat, že občas přijdeš, napíšeš, nebo zavoláš, aby ses s ním podělil o svoji radost a nejen o ni.

Je důležité, aby oddělení proběhlo s jeho požehnáním.

Může se stát, že někteří učitelé, tak jako někteří rodiče se dětí nechťejí vzdát, pak je oddělní těžké a bolestivé a nese zranění na obou stranách a na dlouho, protože z vedení a péče se stane manipulace. Vytržení z manipulace je vždy bolestivé, protože jde o duchovní boj. To však není tvůj případ. Naopak.

Osobně si přeji a modlím se, aby mí učedníci, mé duchovní děti mne přerostli, aby se mohli dostat na vyšší štíty, než já a poznat větší hloubku Boží lásky. Proto i ty buď vždy připravený pomoci svým učedníkům, aby tě přerostli, aby mohli dojít dál než ty.

Modlím se především za dvě věci. Aby převzali ode mne jen ty dobré a Boží věci a aby je Bůh v jejich životech znásobil.

Nakonec zjistíš, že učednictví je o štědrém srdci.

Neboj se tedy odpoutat, ale udělej to tak, aby to bylo v pokoji. Možná někteří tví učedníci zůstanou u tvého učitele, možná, že všichni půjdou za tebou, Nech jim svobodnou vůli a nezapomeň, že i je vede náš Pán a on má pro ně jejich cesty.

I já s očekáváním budu dál sledovat tvoje cesty.
S láskou Kristovou Josef

ČTVRTÝ DOPIS

Bohem milovaný Petře.

Na nějakou dobu ses mi ztratil z očí. Neměl jsem o tobě žádné informace, ale z mého srdce ses neztratil, Tam máš stálé místo.

Mnohokrát jsem na tebe myslel a Duch svatý mi tě připomínal při modlitbách. O to více mne potěšilo, že jsi převzal vedení sboru. Věřím, že z tebe bude dobrý a především Boží vedoucí.

Vést církev, byť je to jen menší místní sbor, je velkou odpovědností před Bohem. Mnozí z těch, kteří poprvé vstupují do jeho vedení, udělají na začátku chyby, které pak musí dlouho a někdy i několik let napravovat.

Chtěl bych tě na několik zásadních omylů, kterých by ses mohl dopustit upozornit, abys jim mohl předejít.

Možná si se setkal při školeních s názorem, že první tři měsíce v nové službě vedení je nejkrásnějších. Je to z toho důvodu, že po tuto dobu vidíme navzájem na sobě jen ty dobré věci, Vše vypadá skvěle, všichni se snaží ukázat v tom nejlepší světlo. Obrazně řečeno, nevidíme "pod koberec", co tam je zametené a schované. Zhruba do půl roku se to začne objevovat. Nejen v životě sboru, ale také se začne plně projevovat náš charakter.

Najednou uvidíme, že vztahy ve sboru nejsou tak jednoduché a úplně čisté. Začneme vidět nedostatky a trhliny. Také někteří lidé ve sboru zjistí, že nejsou ten ideální vedoucí, o kterém

snili. Jiní ztratí iluzi o tom, že by tě mohli ovládat. Je však většina těch, kteří tě vezmou na vědomí, ale na sliby a ujišťování o tom, jak ti budou ve všem pomáhat, najednou zapomenou. Dobrou zprávou je, že stále bude existovat skupina těch, kteří se ti budou snažit pomáhat, podporovat tě a sloužit pod tvým vedením.

I nás na to naši vedoucí a mentoři upozornili.

Neřekli nám však, jak s tím jednat. Vypadalo to spíše „jako užití si ty tři měsíce, protože pak to bude těžké“.

Naše zkušenost je taková, že je to skutečně pravda. Funguje to tak. My však máme možnost se rozhodnout, zda se té skutečnosti podřídíme, nebo zda ji porazíme. Myslím, že je to past od zlého, aby hned na začátku rozbil vztahy a zabránil tak jednotě v církvi, která je pro něj nebezpečná. V té chvíli si to však neuvědomuje. Cítíme spíše zklamání nebo zranění, hledáme řešení a chceme věci změnit. V tom nejhrošším se stane, že se budeme snažit prosadit svoji autoritu. Podobně to pak cítí i někteří klíčoví lidé ve sboru a vlastně začne boj o to, kdo z koho. Nikdo o tom nemluví, všichni se tváří láskyplně, ale někde uvnitř je skrytý boj. Místo sjednocení a ničení skutků ďábla, se stává tím nejdůležitějším prosazením sebe samého, nebo několika lidí ve sboru proti novému vedoucímu. To může poznamenat sbor na několik let.

Dokonce to mnohdy vede i k rozpadu sboru.

Pokud se to nestává, pak sbor je již natolik vyspělý, že dokáže přijmout "nováčka" ve vedení a pomoci mu.

Pokud to však tak není, pak co s tím?

Jako nový vedoucí si potřebuji uvědomit dvě důležité věci. Bůh mne postavil do této pozice proto, abych o ovce pečoval, ne je ztrácel nebo nutil odejít z ovčince - ať již vědomě nebo nevědomě.

Ježíš vydává počet svému Otci -Dokud jsem byl s nimi ve světě, zachovával jsem je a střežil ve tvém jménu, které jsi mi dal, a nikdo z nich nezahynul, kromě syna záhuby, aby se naplnilo Písmo. (Jan 17. kapitola) Ježíš je největším Pastýřem, je vzorem pro nás jak vést a pást ovce, které nám byly svěřené. Na jiném místě Pán říká: Dobrý pastýř pokládá svou duši za ovce. (Jan 10.

kapitola) Nebeský Otec očekává, že i my budeme podle vzoru jeho Syna pokládat své duše za ovce, které nám svěřil. To znamená, milovat je jeho láskou. To je jediný způsob jak můžeme jednat v téhle situaci. Rozhodnout se, že je budeme milovat láskou Ježíše Krista.

Když po prvních měsících zjistíme, že situace a lidé nejsou takové, jak to na začátku vypadalo, že slíbená podpora není a objevují se spíše kritikové než ti, kteří by nám podpírali ruce, potřebuji si uvědomit, že přichází nebezpečí zahořknutí vůči lidem a sboru. Možná je to jen kousek hořkosti, ale ta se dokáže řádně v srdci rozrůstat a později se v nás pevně usídli a vypůsobí, že se budeme cítit osamocení, budeme se spíše litovat, než milovat ovce, které nám Bůh svěřil.

Potřebujeme se láskou přenést přes tyto skutečnosti. Uzavřít srdce hořkosti a zklamání a otevřít ho pro naději budoucnosti, kterou připravuje

Bůh pro sbor, který nám svěřil.

Ježíš v desáté kapitole Jana pokračuje: Já jsem dobrý pastýř; znám svoje ovce a moje ovce znají mne...

Být dobrým pastýřem je upřednostnit zájem Boží před našimi zájmy, před naší důležitostí, před našimi plány se sborem a lidmi v něm. Položit duši je se vzdát svých představ, svého já, své ješitnosti a dát se všanc.

Prakticky to znamená například budovat vztahy s lidmi ve sboru. A udělat pro to vše, co udělat mohu. Často to vede cestou pokoření. Je to to nejdůležitější. Naslouchat jim, být s nimi. Znat je. Nebát se být otevřený vůči nim, aby mohli poznat, že jsme ti, které jim poslal Otec, aby mohli uvěřit tomu, že mluvíme jeho slova. A to nejde, pokud nebudeme odolní vůči zranění a hořkosti. To je to jediné, co potřebuješ na začátek. Dokud nezbuduješ vztahy a důvěru, nic nebudeš moci změnit, ani nikoho neposuneš dál, i kdybys měl ta nejlepší kázání a vyučování. Pokud důvěru a vztahy získáš, položíš základ pro růst sboru jak směrem k nebi k Pánu, tak do šířky - tedy, že budou ve sboru přibývat další Pánovy ovečky.

Láska všechno snáší, všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží. (1.Kor.13)

Mojí první radou je: nepřestaň milovat ty, ke kterým tě Otec poslal, které ti svěřil, i když se ti realita bude snažit vzít naději a dobrý obraz o nich. Věř, že i za ně Kristus umíral na kříži, že pro něho jsou stejně vzácní, jako jsi pro něj vzácný ty. K tomu potřebuješ sám přebývat v jeho lásce. Místo, abys

nechal působit na své srdce hořkost, zranění a zklamání, nech působit a žít v sobě Kristovu lásku, která přinese radost, pokoj a naději do budoucna. Nenech se převálcovat tím, co se po třech měsících bude snažit ti ukázat ďábel, ale dívej se na sbor a lidi v něm Božíma očima. Bůh nechce, abychom bojovali mezi sebou, ale abychom v jednotě ničili skutky ďábla. Ty máš k tomu jeden z klíčů - stát se pokorným od samého počátku tvé služby.

Vztahy jsou tou nejdůležitější součástí služby vedoucího. Funguje to stejně jako vztahy mezi Bohem a tebou. Bůh tě zahrnuje svoji láskou bez podmínek. Je to tak silné, že mu začínáš důvěřovat a spoléhat se na jeho lásku a věrnost. Poznáváš jeho pravdivost a to tě posiluje. Pak mu začneš sloužit v důvěře a lásce. Podobně je to s vedoucím, který buduje vztah se svými ovečkami. Vztah založený na Boží lásce, kterou Duch svatý vylévá skrze jeho život kolem. Takový vztah buduje důvěru, věrnost a vede ke službě.

K tomu se vrátím někdy v dalším dopise.

Teď bych ti chtěl napsat ještě o druhé velké chybě, kterou noví a nejen noví vedoucí dělají a to nejen v církvi. Je to souzení těch, kteří vedli církve před nimi. Posuzování a kritika jejich práce.

Prosím, vyhni se veškeré kritice těch, kteří sloužili před tebou. Pokud kritizuješ to, co dělali, co vybudovali, kritizuješ vlastně i lidi v církvi. Říkáš ji, jak to špatně dělali. Lidé v církvi to tak vnímají. Věř, že každý vedoucí před tebou se snažil dělat

věci, jak nejlépe uměl a jak nejlépe je chápal. Věř, že hledal Boží vůli a Bůh ho vedl. Takový vedoucí dělal v dané chvíli a situaci to, co považoval za nejlepší. Tys u toho nebyl a nevíš, co prožíval, mezi čím se musel rozhodnout a jak moc plakal a modlil se za druhé. Važ si těch, kteří byli před tebou, protože bez nich bys tam dnes nebyl a nebyl by tam ani sbor, ve kterém sloužíš.

Někteří vedoucí mají dojem, že získají autoritu, když sníží a zkritizují vše, co dělali jejich předchůdci. Nebuď jim podobný. Když zjistíš nějakou chybu, naprav ji, ale nemluv o ní ve sboru. (Možná to budeš muset vzít někdy na sebe. Ale i náš Pán vzal na sebe tvé chyby.)

Pamatuj, že i ty nejsi dokonalý a i po tobě přijde jiný vést sbor.

Znám vedoucí, kteří kamkoli přijdou, začnou si více všímat a vyhledávat chyby těch, kteří byli před nimi. Když jsem nad jejich službou přemýšlel, uvědomil jsem si, že všude kam přišli, ať to byl velký sbor nebo malý, vždy z něho začali odcházet lidé a ve sboru zůstalo jen pár lidí. Má to několik důvodů. První je ten, že začali hledat chyby na těch, kteří byli před nimi pro mnohé duchovními otci a matkami. Nikomu se nelíbí, když někdo začne kritizovat veřejně jejich rodiče. To platí i na rodiče a děti duchovní. Takoví kritici si nemohou získat důvěru a začnou ztrácet lidi ve sboru. Ti si začnou hledat jiné vedoucí v jiných sborech nebo, což je horší, odejdou úplně z církve. Druhým důvodem je, že takové kritika vypadá pro večky jako vyvyšování se nad jiné a především i nad ně. A také tím

je. Takoví vedoucí říkají světu: My jediní víme, jak to má být. My jediní jsme dokonalí. To je pýcha, která odpuzuje lidi kolem. Třetí důvod je, že pokud již někoho takoví vedoucí pustí sloužit ve sboru, lidé mají strach vedle "dokonalých" sloužit, protože očekávají, že budou také zkritizováni. A o to nikdo nestojí.

Když si budeš vážit a děkovat za službu těch, kteří byli před tebou, říkáš tím, že si vážíš i těch, kteří jsou ve sboru. Pokud službu předchozích vedoucích odsoudíš, pak lidi ve sboru budou zmateni. Oni věřili, že jejich vedoucí jednali podle Boží vůle. Jak teď mohou věřit tobě, že zrovna ty budeš jednat podle Boží vůle? Komu mají důvěřovat?

Žehnej a děkuj. Více naslouchej lidem, kam chtěli dojít, jaké měli ve sboru vize a podobně. Co jim Bůh zaslíbil pro sbor.

Je to mnohem důležitější, než hledat chyby a kritizovat.

A hlavně to přináší ovoce.

Jednou z chyb, kterou jsme dělali na začátku naší služby, bylo, že jsme se snažili ze všech sil přesvědčit ty, kteří nás nejvíce kritizovali a pomlouvali. Dnes bychom to již nedělali. Proč? Protože bychom zbytečně ztráceli čas.

Každý sbor je podobný jinému sboru. Může to být sbor složený ze vzdělaných lidí nebo sbor složený z lidí bez domova, sbor smíchaný, kde jsou zastoupeny všechny společenské vrstvy, přesto jsou si všechny v něčem podobné. Vždy se tam

budou objevovat stejné charaktery lidí. Stejně typy. Také fungují stejně v postoji k vedoucímu. Vždy se najde malá skupina těch, kteří budou vždy za tebou stát. Těch si vař a ukař jim, že si toho ceníš. Pak je skupina těch, kteří tě budou vždy kritizovat. Tuto skupinu nemá cenu přesvědčovat a snažit se jim dokázat, že nemají pravdu. To se nepodaří, protože kritika a soud vládne v nich samotných.

Jak s nimi jednat?

Nenechat se vyprovokovat!!! Modlit se za ně a žehnat jim Bořím navštívéním. Prostě podle toho, co říká náš Pán v páté kapitole Matouše. Milujme je, žehnejme jim, dobře jim čiňme a modleme se za ně. Neříká, že je máme měnit, nebo mít s nimi spory. Tímto svým postojem žehnání dáváme prostor pro to, aby s nimi jednal Bůh sám se svou velkou láskou.

Nezaměřujme se však na ně.

Tou největší skupinou jsou lidé, kteří nejsou ani tak, ani onak. To je ta skupina, na kterou se potřebuješ zaměřit. Pokud se na ni nezaměříš, protože se budeš neustále přít a něco dokazovat kritikům, zjistíš, že lidé z této skupiny se pomalu začnou vytrácet, nebo přidávat ke kritikům.

Je to jednouché. Oni něco potřebují, a pokud to nebudou nacházet, odejdou to hledat jinam. Někteří z nich, ti slabší ve víře se pak nechají zlákat kritiky a postaví se na jejich stranu. My lidé rádi nasloucháme kritizování druhých a rádi se k tomu přidáváme. Dokonce rychleji než k žehnání. Je to tím, že hřích se lehce na nás nalepí, nebo omotá,

jak je naspané v Židům ve 12. kapitole. My však ho máme setřást, odložit a běžet za tím, co je pro nás připravené. Kritika nás má zastavit a zlákat k ospravedlňování sebe samých. Má nás dovést ke kritice těch, kteří nás kritizují, k sebelítosti a hořkosti, kterou pak dáváme vzhůru k Otci - proč já Pane, proč to musím snášet Bože, proč s nimi nic neuděláš Duchu svatý Nakonec nás má dostat do vzpoury vůči Bohu.

Jak s tímto bojovat jsem již napsal.

Proto se vyhýbej sporům s těmito lidmi, aby tě neodvedli od toho, co máš za úkol, a nesvedli tě z cesty, nebo abys pro spory s nimi nepromarnil čas. Věnuj se těm, kteří to potřebují, kteří hladovějí po Božích věcech, kteří tápají, kteří hledají Boží blízkost a navštívení.

Služba ve vedení sboru není snadná a potřebuješ, aby se za tebe mnoho lidí modlilo. Proto o tom s mnohými mluv. Některých se Pán dotkne a ti se budou za tebe přimlouvati.

Vyprošuji ti Boží přízeň a těším se na zprávy od tebe.

S láskou Kristovou
Josef

PÁTÝ DOPIS

Bohu milý Petře,
na nějakou dobu jsem se odmlčel, ale nepřestal jsem na tebe myslet. Nejen vedoucím, ale i jim se stává, že mají dny, týdny i měsíce, kdy se odmlčí a stáhnou z věcí, které dělali. Procházíme různými časy (Kazatel 3). I já jsem se potřeboval stáhnout za hradby našeho Pána, mlčet a nechat se jen tak kolébat. Každý vedoucí několikrát během služby začne pod tlakem lidí, pod tlakem zranění, pod tlakem toho, co vidí v životech lidí, pod tlakem nenaplněných proroctví, pod tlakem rozbíjených sborů, pod tlakem únavy ztrácet smysl své služby. Nejde o ztrátu víry, ale smyslu toho, co vlastně dělá a pro koho. Aby se to stávalo co nejméně, potřebujeme také odpočívat (někdy déle) v náručí Pána. Jen tak, bez služby, bez lidí, bez otázek, bez odpovědí. Jen u něj spočinout. V tichu. Beze slov. Často se pak můžeme vracet a opět sloužit na plno, aniž bychom pochybovali o smyslu, pokračovat s láskou k lidem a přinášet naději Božího království. U mne to byla únava. Prostě naše těla mají své limity, i když někdo může říkat, že v Pánu nemohu být unaven, není to pravda. Pán nás posilňuje, v mnohých bojích zázračně drží i naše těla a duši, ale není to stále. On sám nám dává odpočinek nebo nás do něho uvádí tím, že prostě dopustí nějakou událost nebo stav, pro který si pak musíme odpočinout, samozřejmě u něho. To dělá tehdy, kdy si sami nedokážeme uvědomit, že je čas na odpočinutí.

O tom jsem ti však nechtěl psát. Ale je i toto důležité pro tvou službu. Dábel se bude snažit, aby když ti nemůže vzít víru, vzal smysl tvé služby pro Pána. Teď se chci však vrátit k tomu, o čem jsem ti původně chtěl psát. A to jsou peníze a majetek. Než však začnu, chtěl bych ti krátce napsat o správcovství.

Mnohdy se vedoucím stane, že si sbor ve kterém slouží, po nějakém čase přivlastní. Je to JEJICH sbor. Jako by jim patřil a někdy i s lidmi, kteří tam jsou. (Můj sbor, mé ovečky, mé peníze,...) Měj vždy na paměti, že jsi správce něčeho, co patří Bohu, co patří Kristu. Včetně lidí v něm. A tvým úkolem je být dobrým a věrným správcem. Ne nadarmo Ježíš často mluví o dobrém nebo zlém správci hospodářství. Správce je ten, který spravuje hospodářství pro svého pána. Nespravuje ho pro sebe. Správci musí jít o to, aby hospodářství vzkvétalo - to znamená, aby výnosy rostly, lidem, kteří patří k hospodářství, se dařilo a zvětšoval se jejich počet s tím, jak se rozrůstá hospodářství. Žádný pán nebude spokojený se správcem, který pro své zájmy ztratí výnosy i lidi. Takového potrestá, nebo prostě vyhodí. A my jsme takovými správci pro svého Pána.

Mnohdy ztrácíme "výnosy i s ovečkami" pro **své** "zaručeně" správné přesvědčení, pro prosazování **svých** představ, které jsou "zaručeně od Pána". Zaměřujeme se více na sebe, na své pocity, než na správcovství. Příklad. Lidé, o které mám pečovat, potřebují pomoc, kterou jim nemohu poskytnout, protože nejsem v té oblasti odborník. Ten, který by

jim mohl pomoci, momentálně nemůže. Já však nepozvu toho, který je dostupný, a pomohl by stejně kvalitně jako ten, který je nedostupný, protože mi ten člověk nesedí, protože jiným lidem nedůvěřuji, protože ... Pak lidem, o které se mám starat, ubližuji, protože jim tímto postojem vlastně pomoc odepřu. Podobných příkladů bych mohl uvádět mnoho.

Pro prosazení sebe, ztrácíme schopnost vidět potřeby "hospodářství", které nám bylo svěřeno. Nejen potřeby, ale také možnosti jeho růstu. Pokud se pak nezastavíme, začneme ubližovat i lidem, které nám Bůh svěřil, abychom o ně pečovali. Jaký máme postoj ke správcovství, velmi určuje náš postoj k penězům a majetku.

To, jaký máme postoj k penězům, určuje, jakými budeme správci. Představ si, Petře, že své děti svěříš do péče najaté osoby. Necháš ji bydlet u vás doma s dětmi. Zajistíš všem dostatek jídla, necháš dostatek peněz na to, aby děti i ta osoba měli co jíst a také měli dost na veškeré další potřeby, Pak odjedeš na týden nebo dva. Když se vrátíš a přistihneš najatou osobu, jak se cpe jídlem a děti jsou přítom hladové, jak si za peníze koupila nový svetřík, ale děti chodí ve špinavém, nevypraném oblečení,... Co uděláš s takovou osobou? Zaplatíš jí, nebo ji vyhodíš? Osobě, která se stará o děti jiných, má jít především o dobro těch, o které se má starat. Dokonce, kdyby došly peníze, dá ze svých. Jak takovou osobu odměníš, když se vrátíš a zjistíš, že o děti je lépe postarané, než jsi očekával?

Podobné je to s námi, kterým bylo svěřeno správcovství nad sborem, sbory. To jak vypadá sbor, společenství, které spravujeme, ukazuje na to, jaký máme vztah k majetku a penězům. Viděl jsem, Petře, několik různých hospodářství. Většinou bych je rozdělil na tři druhy. Velmi kvalitní, moderní s veškerým komfortem pro dobytek. Bylo to výsledkem velké a dlouhodobé kvalitní péče o hospodářství. Byla tam vidět snaha o pokrok, o dobré výnosy, které umožní další rozšiřování. Bylo tam hodně dobytka, ale bylo to hodně "fabrikové". Pak jsem viděl menší farmy, které nebyly tak technicky vybavené, ale budovy byly udržované, všude bylo čisto, o dobytek bylo dobře postaráno, byl čistý a spokojený. Nakonec jsem viděl i farmy, jejichž budovy se rozpadaly, dobytek stál ve výkalech na staré nevyměněné slámě. Všude byla plíseň. Majitelé se hájili tím, že jim nejde o budovy, ale o zvířata. Jak jim však doopravdy šlo o zvířata, když je nechali žít v takovém prostředí? Je na nás, jak bude vypadat naše správcovství a naše hospodářství, ze kterého budeme vydávat počet našemu Pánu. Jakým chceš být Petře správcem je na tobě. Pokud si však budeme více cenit peněz než lidí, pokud budeme více důvěřovat penězům než Bohu, pokud budeme více milovat sebe než Boha, pak nemůžeme být dobrými správci jeho ovčince. Budeme více hledět na sebe než na ty, které nám Pán svěřil. Víím o tobě, Petře, že ti jde více o lidi, které ti Pán svěřil, než o sebe. A také víím, že nemiluješ peníze,

přesto bych ti ale zde dal pár rad, jak s nimi zacházet, aby se ti a sboru nestaly kamenem úrazu, aby to nebyly peníze, které se vytratí, ale naopak se staly požehnáním pro sbor a sloužily pro Boží království.

Peníze ovlivňují mnoho z našich životů a také ovlivňují život církve. Proto se v Písmu tak často píše o penězích a majetku. Sám si Petře najdi, jak často o nich vypráví v různé formě samotný Ježíš. Znamení šelmy (Zjevení 13), které bude dáno lidem na koci věku, není o klanění se šelmě, ale o znemožnění nakupování a obchodování bez tohoto znamení. O klanění se šelmě se píše ve verších předtím. Dále se ve zjevení píše:Ti, kdo se klanějí šelmě a jejímu obrazu, a kdokoli přijme znamení jejího jména, nebudou mít odpočinutí dnem ani nocí!“ Zde je zapotřebí vytrvalosti svatých, kteří se drží Božích přikázání a Ježíšovy víry. (Zjevení 14:11-12 B21) Nepřijmout znamení mimo jiné znamená nespolehat se na lidský obchod, peníze, ať budou v jakékoli formě. Pokud nebudu moci nakupovat a obchodovat, jak a z čeho budu žít? Na co se budu spolehat? Na koho? Tady je jádro znamení. Pokud ho nepřijmu, říkám tím "Věřím, že Bůh se o mne postará". Naše odmítnutí prokazuje naši důvěru a víru v Ježíše a ne v peníze.

I když peníze budeš často potřebovat pro dobré věci, nesmí ti vládnout. Musíš mít svobodu žít i bez nich a spolehat se na Pána, že zaopatří tvé potřeby a potřeby sboru. Věřící dělají často chybu v tom, že

se ostře vymezují na jednu nebo druhou stranu. Někdy úplně odmítají peníze jako ďáblův nástroj, jindy staví vše na penězích a dokonce jimi poměřují Boží požehnání. Obojí je špatně. I peníze jsou jen Božím nástrojem k tomu, abychom zde na zemi dělali jeho vůli, tak jako technika dnešní doby. Můžeme je však zneužít k lidskému dílu, tak jak je zneužívá satan k tomu, aby ovládal lidi. Je to opět o naslouchání Duchu svatému, poslušnosti a poznání Boha skrze Písmo a osobní známost.

První mojí radou pro tebe Petře je, abys oddělil naprosto jasně své peníze od sborových. Nedovol, aby se ti smíchaly. Je zde nejen nebezpečí, že pak nebudeš mít sám přehled o tom, které peníze a účty jsou tvoje a které služební. Ostatně naše paměť není dokonalá a také to může časem člověka dovést právě k tomu, že sborové začne brát za své. Že z nich může brát pro vlastní potřebu. Každý z nás je náchylný k hříchu, který se lehce na nás dokáže přilepit, proto je potřeba mít oddělené vlastní od sborových. Je důležité být neustále vykazatelný. Například tomu, kdo dělá účetnictví, starším apod. Určitě není vhodné, aby účetnictví dělal někdo z rodiny, i když to někdy jinak nejde. Nejde jen o pokušení, ale také tím zabrániš pomlouvám a pochybnostem, které tak rád ďábel podstrkuje lidem do mysli. Ne jeden, ale mnoho sborů se právě proto rozpadlo. Lidé ve sboru potřebují informace o tom, jak se nakládá s penězi. Čím více budou informováni, tím radostněji budou přispívat a budou ochotni se podílet na finanční

odpovědnosti. Na druhou stranu tě to nesmí natolik svázat, abys neustále přepočítával peníze. To bys nic jiného nedělal. Pokud budeš mít oddělené své od služebních, stačí jednou týdně si udělat osobní přehled. Pokud nakupuješ často, pak si veď pokladní knihu, kam si výdaje i příjmy můžeš večer napsat. Je důležité, abys ve financích byl vykazatelný a průhledný. Při větších vydáních je potřeba se radit a informovat sborovou radu, starší nebo sbor, podle toho jak velký sbor vedeš. Vůbec nejlepší je nechat takovou službu na někom jiném. Pak takového člověka nevybírej podle odbornosti, ale podle charakteru a především podle jeho vztahu k penězům. Když je obojí, je to skvělé. Ne vždy to je však možné. Tedy první rada je: odděl si své peníze od služebních, buď vykazatelný a pamatuj, že spravuješ Boží finance.

Rada druhá je buď štedrý ty sám. Buď štedrý ve všech oblastech života. Buď štedrý tak, že to všichni budou o tobě vědět. Ne protože o tom mluvíš, ale proto, že tvoji štedrost zažijí ve svých životech. I když mnozí říkají, že jsou štedří, ale tak aby to nikdo neviděl, ty jako vedoucí musíš jít příkladem. Musíš být vidět, že dáváš do sbírky, že dáváš desátky. Nemusíš to zdůrazňovat, ale dělat to veřejně. Pokud lidé v církvi tě nevidí dávat, pak i oni postupně přestanou dávat, i kdybys o tom denně vyučoval. Uč to i ostatní služebníky ve sboru. Často se zapomíná na chváliče. Většinou při sbírce chválí a není jim dána možnost přispět.

Rada třetí. Při vyučování se nezaměřuj jen na to, že lidé musí nebo by měli dávat do sbírek a desátky, ale vyučuj o štědrosti. O štědrosti, jako Božím životním stylu. Bůh je neskonale štědrý ve všech oblastech a my jako jeho děti bychom ho měli ve štědrosti následovat. Vyučuj o tom, že právě jeden z viditelných důkazů růstu v Kristu, je naše štědrost, která přináší radost z dávání. Lidé by měli dávat s radostí. Radostného dárce miluje Bůh. Takové zdroje Bůh rád rozmnoží.

Rada čtvrtá. Zkoumej dary, které přichází. Buď otevřený, protože Bůh posílá zdroje různými způsoby např. Job 27, ale je potřeba být opatrný, protože některé dary mohou vést k manipulaci a ovládnutí společenství, popřípadě jejímu zdiskreditování.

Rada pátá. Vždy použij dary na to, na co je lidé dali. Pokud jsou to dary na konkrétní věci. Pokud přesto peníze zůstanou, zeptej se, zda je můžeš použít na něco jiného.

Vím, že jsi v této oblasti dobře vyučený, ale přesto tě nabádám ke zkoumání svého srdce, jak stojí ve vztahu penězům.

Mám na srdci ještě jednu důležitou oblast, ale snad budu mít ještě příležitost se s tebou setkat nebo ti napsat.

Zatím tě odevzdávám pod Boží přízeň,
s láskou Kristovou
Josef.

ŠESTÝ DOPIS

Milý Petře

Stále děkuji Bohu za tvou službu. Raduji se z toho, jak si ve službě vedeš a jak se necháváš vést Duchem svatým. Přesto ti dnes chci napsat o jednom z velkých nebezpečí a pokušení, které se nevyhnulo mnoha velkým služebníkům, na kterých tak jako na tobě bylo vidět vedení Duchem svatým. Je to smilstvo. Má několik podob. Ne vždy se musí jednat o sex s jinou ženou. Je tu něco mnohem nebezpečnějšího a zákeřnějšího. Duševní nevěra, která vede ke ztrátě lásky, důvěry a především jednoty v manželství. Často ďábel zaútočí v době, kdy se manželka stará o malé děti, je nemocná nebo prochází nějakým kritickým obdobím a přestává s manželem sloužit. Vypadá to, jako by se uvolnilo místo vedle vedoucího sboru. Místo, kde předtím stávala jeho manželka. Vždy se najde ve sboru sestra, která ráda toto místo zaujme. Byla by to dobrá pomoc, kdyby šlo jen o službu ve sboru. Často se takové sestry dostanou do role náhradní pastorovy ženy. I když zde nejde o sex, začne zvláštní vztah ve službě, který sice pomalu, ale více a více vedoucího s takovou sestrou svazuje dohromady. Řeší spolu věci sboru, modlí se, slouží si navzájem. Nejednou taková sestra služebnice zaujme místo, které patří jen manželce. A to ve sdílení pocitů, trápení a radostí. Nakonec o vedoucím ví více než jeho vlastní žena. Je to krok k velkým manželským problémům, které mohou vést až k rozvodu. Mnoho vedoucích tuto věc podcenilo

nebo možná ani nepochopilo. Vždyť nic se sestrou nemá miluje manželku a stará se o rodinu.... Každá žena nebo většina z nich pozná, kdy se jí její muž odcizuje. Muž to však tak nevnímá. Pokud tebe a sestru, která ti pomáhá v době, kdy manželka nemůže, začnou noví lidé ve sboru považovat za manžele, může být již pozdě. V tom dobrém je to znamení, že musíš radikálně změnit způsob služby a především ukončit tento vztah se sestrou a jasně se oddělit. Je to bolestivé, ale pokud to bylo skutečně v čistotě srdce, pak se to obejde bez zranění. Pokud tam ovšem bylo již něco více - láska, touha..., pak musíš očekávat velmi nepříjemné reakce od takové sestry. Je však potřeba vše skončit. Každý vztah, který rozbil manželství i velkých služebníků začal právě podobně "nevinně" až přerostl i v sexuální nevěru a odchod od rodiny i ze služby. Takový "nevinný" vztah může prožívat i manželka vedoucího, pokud on na ni nemá čas, nenaslouchá ji, neví, co se doma děje. I zde se najde bratr, který bude ochotně naslouchat a zajímat se o její problémy. Tak jako u vedoucího, to může dopadnout i s jeho manželkou. Osobně si myslím, že to v nějaké podobné formě potká každého služebníka. Je to jedna z pastí, kterou ten zlý používá, aby rozbil manželství a hlavně manželství služebníků. Každý z nás prožívá v různém věku různé krize. Muži i ženy. Zde přichází podobné nebezpečí, že ti podstrčí někoho, kdo má o tebe zájem, kdo ti rozumí nebo kdo tě "bere". Pro koho si autoritou. Potřebujeme se mít na pozoru. Modlit se za to, abys rozpoznal včas tyto

nástrahy. Místo aby sis v srdci stěžoval na svou ženu, pomáhej jí, když prochází krizí. Vráti se ti to, když sám budeš prožívat krize, ale především v udržení a upevnění rodinném vztahu. Když se zmiňuji o rodině, nemůžeme vynechat děti. Stejně jako tvoje žena i děti se nevyhnou útokům od zlého. Navíc místo, abychom pomohli, často jim naopak ubližujeme. Jak? Tím, že na ně klademe mnohem větší nároky, než je v jejich věku dobré. Bereme jim dětství jen proto, že jsme duchovní vedoucí a lidé očekávají, že naše děti budou dokonalé. Ne budou, jsou to děti a ne dospělí. Potřebují prožít své dětství jako jiné děti. Nejhorší ze všeho je, když je obviňujeme proto, že nám - vedoucím - dělají ostudu. Dáváme jim najevo, že nám jde více o to, co si o nás myslí lidé kolem než o ně samotné. Tak se děti mohou snadno stát protivníky naší služby a my se v jejich očích staneme pokrytci. Zahořknou vůči církvi i Bohu. Na druhou stranu jsem viděl rodiče, které naopak své děti protěžují, omlouvají ... Děti pak začnou zneužívat svého postavení "dítěte vedoucího". Musíme se chovat spravedlivě především ve své rodině a tím být vzorem i ostatním. Pokud máme bezproblémové děti, nestavme to jako naší zásluhu, ale děkujeme za tu milost Bohu. Ne vždy tomu tak je. Většinou nám aspoň jedno z dětí přináší více starostí a problémů, i když jsme nic ve výchově a lásce nezanedbali. Prostě to tak je a my nic nezmůžeme. Jen se modlit a čekat na Boží zásah. O to více pak rozumíme rodičům, kteří mají problémové děti. Často nenesou vinu a trápí se pro své děti. Mám i v této oblasti

povzbuzení. I tyto děti časem Bůh dokáže přitáhnout k sobě a právě oni pak začnou sloužit. Jen to trvá déle a dojdou tam po cestách, které bychom jim nikdy nevybrali. Potřebujeme je vydat Bohu a důvěřovat mu. Tvoje rodina je právě to místo, které potřebuje nejvíce milosti a spravedlivého vedení. Tam právě často selháváme a dáváme tak prostor ďáblu, aby měl kam útočit. Čím "větší" služba, tím tvrdší útoky a rodina a vztahy v ní jsou pro tyto útoky tím prvním místem. Nemůžeme dobře sloužit, když nemáme pokoj a jednotu ve svém domě. Teď se opět vrátím na začátek. Často místo abychom dali doma věci do pořádku, vyčistili si vztahy a dělali v této oblasti našeho života pokání, utíkáme od tohoto nepokoje, který je v našem domě a začneme ho hledat jinde. Pak lehce podlehneme a zbudujeme si jiný vztah tak, jak jsem psal v úvodu dnešního dopisu. Milý Petře, i když si teď možná říkáš, že to není tvůj problém, buď velmi pozorný, protože tyto věci přichází velmi nenápadně a člověk velmi pozdě zjistí, že je již v pasti. Pak je problém se z ní dostat. Také v této oblasti si nechceme připouštět, že bychom měli činit pokání, zvláště zpočátku, kdy "vlastně o nic nejde". Aspoň to je nejčastější výmluva, kterou nám ten zlý podstrčí do úst i do hlavy. Modli se, abys v této oblasti mohl i v budoucnu obstát a uvidět pravdu. Jsem stále s tebou a můžeš se na mne kdykoli obrátit., i když určitě víš, že to nejlepší je hned přijít k našemu Pánu Ježíši Kristu.

S láskou Kristovou Josef

Milý Petře,

i na dálku vidím a slyším, jak jsi dorostl do služebníka Ježíše Krista. Děkuji za to Pánu, protože vím, že to není lidské dílo a lidská snaha, ale dílo Ducha svatého. Sláva našemu Bohu za to, co dělá.

Dostal jsi všechno, co ke službě Pánu potřebuješ. Je tedy čas se rozloučit. Toto je poslední dopis, který ti posílám, jako svému mladšímu a méně zkušenějšímu bratru. Věřím, že dnes můžeš ty sám předávat rady těm, kteří se službou začínají. Vždy budeš v mém srdci a vždy se můžeš na mne obrátit. Nebyl jsi pro mne jen učedníkem, ale také přítelem, kterým zůstaneš navždy. Dovol mi však, abych dnes některé důležité věci ještě shrnul do několika málo bodů.

1. Vždy měj na paměti, že vztah s Kristem je nejdůležitější. Pokud si chceš uchovat oheň Ducha svatého, musí být tento vztah na prvním místě a stále obnovován. Bez něho nemůžeme dělat nic. Teď si říkáš, že se tě to netýká, že to máš. Toto si mysleli všichni, co tento vztah ztratili a padli. Modli se o to, abys mohl obstát, aby tě Pán vždy držel při sobě a to i ve chvílích, kdy bys chtěl od něho nebo ze služby jemu odejít. Volej k němu tak dlouho, dokud nedostaneš od něho ujištění, že to udělá.

2. Nesud' druhé. Máš skrze Ducha napomínat, ale i povzbuzovat, ale vyvaruj se soudu. Nám nepatří soudit. Tím myslím neustálé posuzování druhých

včetně kolegů. Často to děláme, abychom tím ukázali, jak jsme sami dobří nebo se necháme zatáhnout do těchto řečí nebo proto, že místo abychom se soustředili na to, co dělá Pán, soustředíme se na to, co dělá člověk. Utíkej od takových diskuzí a vyhýbej se lidem, kteří tak jednají. Pamatuji, že budeme souzeni tak, jak sami soudíme. Věř, že se to vrací.

3. Neboj se počkat s rozhodnutím, dokud se neporadíš s Duchem svatým. Neukvapuj se. Těžko se to pak bere zpět. Naše slovo platí. Neboj se tak jednat i v malých věcech každodenního života. Jednak mnoho malých věcí tvoří velké, ale především udržuješ neustálý rozhovor a vztah s Duchem svatým. Je to Pavlovo "neustále se modlete".

4. Pamatuji, že vedeš za sebou lidi. Proto bys je měl vodit po cestách, kterými si prošel i ty sám. Potřebuješ mít prožité a zjevené to, co ostatní vyučuješ nebo kam je vedeš. Bůh ti ty lidi svěřil, "abys je vodil po dobrých pastvách". Abys je neztrácel z vlastní viny. Máme činit učedníky a učit je všemu, čemu nás naučil Pán a Pánovi učitelé. Neustálý boj s těmi, co Pánovi nejsou, nás od tohoto poslání odvádí a bere sílu. S takovými jedneji rázně a také veřejně, ale nenech se zatáhnout do bojů, které chtějí s tebou vést. Ovce slyší hlas svého Pána a následují ho. Ti, které Bůh svěřil do tvé péče, také slyší tvůj hlas a budou tě následovat.

5. Pokud přijdeš na místo, kde již jiný stavěl, neboť to dílo, ale hledej u Ducha svatého, jak máš na tom dál stavět. I služebníky, kteří byli před tebou, vedl Duch svatý. Jinak vždy stavěj tam, kde ještě nikdo nehlásal nebo nebudoval církev.

6. Tělo Kristovo je církev. To vyučuj, zvláště v dnešní době, kdy mnozí jsou církví sami sobě a nechtějí navštěvovat společná shromáždění. Není to jenom o internetu, ale především na dálku nemusím jednat se svou neláskou k druhým, se svým hříchem, protože mnohý hřích se zjevuje až ve vztazích s druhým, když se setkáváme s druhými věřícími. Veď ty, které ti Pán svěřil k lásce k církvi, k tělu Kristovu. Kdo nemiluje církev- své sourozence- nemiluje ani hlavu - Krista.

7. Nebuď naivní v tom, že křesťané kolem tebe jsou dokonalí. Nejsou a nebudou. Mnoho z nich tě bude zklamávat, někteří přímo trápit stejně jako některé děti trápí své rodiče. Chraň své srdce, aby pro tyto lidi nezahořklo. Tím by tvoje služba skončila. Měj vždy na paměti, že to neubližují tobě, ale Pánu. Proto je vydávej jemu a rad' se s ním jak s nimi jednat. Chraň své srdce, aby tam tak nebyl zaset kořen hořkosti. Pavel byl mnohými zrazený, často opuštěný, pomlouváný, ale nezahořknul. Věděl, že je poslán Pánem a ne lidmi, další jeho ochranou srdce bylo, že vždy děkoval za všechny a všechno a radost Pánova byla jeho silou. Snaž se to dělat také.

8. Měj vždy před všemi čisto ve financích, které jsou ti svěřené. Je potřeba, aby lidé viděli, jak se jedná s financemi, které církve má. Pokud již vedeš větší sbor, měj věrné lidi, s kterými se o financích radíš. "Skládej sboru pravidelně účty". Tím zamezíš většině obav a pomluvám (i když se vždy někdo najde) a především ty sám jsi ochráněný před jejich zneužitím.

9. Buď spravedlivý v jednání s druhými. Nesnaž se někomu nadřezovat, nakonec to takový člověk zneužije a obrátí proti tobě. Také s nikým nejednej v hněvu, abys pak neučinil špatné rozhodnutí nebo řekl zlé věci. Ať je tvé ano ano a ne ne. Jednej tak, že můžeš i v dalších dnech stát s čistým svědomím za svým rozhodnutím. Je nešťastný ten, který svá rozhodnutí stále zpochybňuje a zpětně nad nimi musí přemýšlet. Pamatuj, že i tvé děti a rodina jsou jen lidé a nemůžeš s nimi jednat tvrději než s ostatními jen proto, že jsou děti vedoucího. A obráceně je protěžovat v církvi, protože je to tvá rodina.

10. Je mnoho těžkých věcí, které ti lidé svěřují. Nemůžeš se o ně s nikým sdílet. Tam, kde o ní ví dva je padesáti procentní šance, že se svěřená věc neudrží. Když jsou do ní zasvěceni tři, pak je to sto procent.. Nauč se tato břemena jiných, ale i tvoje skládat u Pánových nohou. Vedoucí je v mnohých věcech úplně sám a nemůže se svěřovat - házet břemena na ovce. Mohlo by je to zabít, protože nemusí být schopny taková břemena unést., ale

také se to obrátí proti tobě a sníží to tvou důvěryhodnost. Je také důležité si pravidelně dělat revizi vztahů, zvláště ohledně sester. Některé sestry, především ty, které žijí dlouho samy, si mohou některá tvá slova nebo gesta vysvětlit jinak. Například tvou citovou náklonností k nim. Buď v této oblasti opatrný a obezřetný. Přináší to pak mnohé nepříjemnosti a trápení.

Určitě by se dalo najít dalších padesát bodů, které by se zde daly uvést, ale vybral jsem jich jen deset. Myslím, že jsou to ty důležité.

Dobrou zprávou je, že jsme poznáním Krista dostali všechno, co potřebujeme ke zbožnému životu. Je to Duch svatý v nás, který ví všechno a může nám vše vysvětlit a ukázat, pokud mu to dovolíme. Skrze něho můžeme poznávat Pána. Pak platí toto Boží zaslíbení: "Nuže, toto je smlouva, kterou po těch dnech uzavřu s domem Izraele, praví Hospodin: Své zákony vložím do jejich mysli a napíšu jim je na srdce. Pak budu jejich Bohem a oni mým lidem. Jeden už nebude druhého poučovat, každý už nebude bratra nabádat: ‚Poznej Hospodina!‘ Všichni, od nejmenšího až po největšího z nich, mne totiž budou znát. Židům 8:10-11 B21

Duch svatý ti bude vším. Pokud mu dovolíš, naučí tě všemu, co potřebuješ. Svěřuji tě pod jeho autoritu a žehnám ti jeho neustálou přítomností v tvém životě. Vyprošuji, aby tvé srdce bylo vždy otevřené

směrem k Bohu, k Ježíši Kristu a tvůj duch stále
spojený s Duchem svatým.

S láskou Kristovou

Josef